

Majurinpolun metsänhenget – UUTUUSKIRJA KOTISEUDULTA!

Tilaa ennakkohintaan 11,95 € osoitteesta opas@kannistontila.fi

Vihdoinkin on saatavilla paljon kysytyjä Taunon tarinoita painetussa muodossa! Paikallisten tarinoiden tallentaminen on tärkeää kotiseututyötä.

Majurinpolun metsänhenget kertoo Kanniston Kotieläintilan luontopolulla seikkailevasta Tapio Mauritsista ja hänen pienestä koirastaan Reginasta. Metsän luonto paljastaa ihmeellisiä salaisuuksia muinaisuudesta nykypäivään. Jalokivien etsijä tekeekin kauneimman löydön, ihana metsänhaltija Amalia ilmestyy hänelle ja auttaa pelastamaan pienen olennon...

Kirjan tarinoissa esiintyy Leikkilinnan jättiläinen sekä Kanniston Kotieläintilan eläimiä. Maatilan askareet ja perinteinen joulunvietto kerrotaan koko perheelle sopivaan tyyliin. Kirjasta saa tietoa maaseudun perinteistä ja eläinten elintavoista samalla, kun seuraa pojan jännittävää seikkailua.

Teksti perustuu Kanniston Kotieläintilan isännän Tauno Suomisen kertomaan asia- ja perimätietoon, jonka Aino Suominen on kirjannut kuvitteelliseen seikkailumuotoon. Kirjan tavoitteena on säilyttää aikaisempien sukupolvien tarinoita kuvitettuna lapsille ja lastenlapsille. Piirroksiset on laatinut kuvataiteilija Auli Linjama.

Tässä on katkelmia kirjasta:

Ennen vanhaan kaikki osallistuivat talon töihin lapsesta lähtien. Karjaa laidunnettiin metsässä, ja lapset lähetettiin karjaa paimentamaan. Kanniston tilan haltija Amalia on paimeneen lähtenyt nuori tyttö, joka ei palannut takaisin kotiin eikä häntä koskaan löydetty.

Kerrotaan, että metsästä kuului joskus itkua ja valitusta, mutta äänen perään lähteneet miehet palasivat tyhjin käsin takaisin. Amalian henki vaelsi metsässä ja joskus itki, joskus lauloi, mutta kukaan ei häntä nähnyt. Ajan mittaan Amalia muutti metsästä lähemmäs taloa ja kotiutui Kanniston haltijaksi.

Maurits-isäntä vei yli sata vuotta sitten eläessään säännöllisesti ruokaa Kanniston pihapiirissä sijaitsevalle Amalian kivelle. Haltija suojeli Kanniston karjaa, saattoi kerätä tuulen paaskaamat heinät kaukaloon tai nostaa karanneen karitsan häkkiinsä.

Tänä päivänä Amalia tervehtii tulijoita Kanniston Kotieläintilan portilla häntä varten pystytetyn katoksen tynnyrilippaan kuvassa. Hänen tehtävänsä haltijana on kerätä elantoa onnellisille eläimille.

- Mitä Amalialle oikein tapahtui? Entä hänen paimentamalleen karjalle? Miltä Amalia mahtoi näyttää? Oliko hän oikeasti olemassa tai asuuko hän vielä täällä? Tapion mielessä papan tarina herättää paljon kysymyksiä.

Kanniston Kotieläintilan luontopolun takametsässä kohoaa jyrkkä ja louhikkoinen Leikkilinnan muinaisvuori.

– Onko Leikkilinnan louhikossa oikeasti asunut jättiläinen? Oliko hänellä jalokiviä? miettii Tapio.

Tauno-papan tarinoissa jättiläinen istuskeli päivät pitkät kallion laella niin, että hänen takamuksensa jälki on painunut kallioon. Jossain lähistöllä kallionjyrkänteen alapuolella syvässä kallionloukossa on ruusukvartsiesiintymä.

Kuulostaa houkuttevalta! Jalokivet ovat arvokkaita, ja vaaleanpunaisesta ruusukvartsista tehdään korukiviä.

Niinpä eräänä kauniina päivänä Tapio lähtee Leikkilinnan luontopolulle innokkaan Regina-terrierin kanssa. Luontopolun alussa he näkevät poroja, kauriita ja ylämaankarjaa.

Tapio johdattaa koiransa pitkospuita pitkin Susikivelle. Susikivi on jääkauden mukanaan kuljettama siirtolohkare, joka on saanut nimensä paimenten kiivettyä ylös kivelle susia pakoon. He heittivät leipäpalasen Susikiven onkaloon toivoen suojelusta metsän haltijalta.

Korkealle kivelle ei pääse susi eikä pieni Regina-koira, mutta karjaa paimentaneet lapset aikoinaan nousivat kivelle eväitään syömään. He pääsivät ylös auttaen toisiaan alhaalta tuupaten ja ylhäältä kädestä vetäen.

- Paimentyttö Amalia on varmaan myös istunut tuolla korkealla kivellä, ajattelee poika, ja kiipeää itsekin ketterästi kiven päälle.

Hän päättää koiran kanssa palata polkua pitkin takaisin. Jostain kuuluu laulua, lintuko se on?

Kenen ääni kiirii siellä? Metsän immen lempeän!

Metsässä kaukana puiden välissä näkyy kaunis neidon hahmo. Se muistuttaa hämäävän todellisesti Kanniston paimentyttöä Amaliaa. Hän se on! Tapion sydän sykähtää.

- Amalia! Odota! Haluaisin kysyä sinulta, minne katosit aikoinaan!

Amalia pysähtyy ja hymyilee salaperäisesti. - Kaitsen metsän karjaa vieläkin, hän vastaa.

- *Katso tarkemmin, kuuntele ja tarkkaile!* Eräs pieni olento tarvitsee apuasi! Amalia kuiskaa ja häviää näkyvistä kuin sumuna.

- Amalia! Mitä minun pitää tehdä? huutaa Tapio hätäntyneenä. - Palaa takaisin ja auta!

Pieni Regina-koira nuuhkii ilmaa vaistoten jotain... Se pysähtyy yhtäkkiä paikalleen korvat ja häntä pystyssä nostaen toisen etutassunsa.

- Mikä siellä on? Mikä? innostaa poika koiraansa. Regina lähtee hyppelemään yli sammalmätästen poroaitausta kohti. Poika ja koira pysähtyvät ja kuulevat pientä yninää. He suunnistavat ääntä kohti varovasti.

Mitään ei näy. *Katso tarkemmin, kuuntele ja tarkkaile!* Amalian kuiskauksen käskemänä Tapio katsoo tarkemmin. Aivan maaston värinen pieni olento makaa avuttomana aitauksen sisäpuolella. Se on vastasyntynyt poronvasa!

Poika ottaa hupparin yltään ja käärii sen varovasti pienen vauvaporon ympärille. Hän kaivaa kännykän taskustaan ja soittaa mummulle.

- Hätätapaus! Laita tuttipulloon lämmintä maitoa. Täällä on vastasyntynyt poronvasa, jonka emoa ei näy.

- - -

Voit lukea kirjasta, selviytyykö poronvasa. Tapio ja Amalia kohtaavat vielä uudelleen, ja kirjan lopussa kerrotaan maalaistalon joulunvietosta. Kirjan kuvia löytyy tästä linkistä:

https://picasaweb.google.com/110564878993461847985/Kirja?authkey=Gv1sRgCNf_hZvUqtS7VQ